

Mess op Kölsch St. Aposteln 1.3.2014

„Zokunf – mer spingkse wat kütt“ – dat diessjöhriige Motto vum Kölsche Fasteleer lädt zom Dräume un Sinniere en – un zwar nit nur, watt dä Fasteleer anjeiht, sondern et janze Levve. Wä wöß nit jään, watt en Zokunf es un weed – wie et uns jeiht un erjeiht – watt de Zokunf brängk – un dat es jo och janz aktuell in de Kirch – un zwar nit nur en Limburch, sondern och he bei uns en Kölle – wä mach wohl dä neue Erzbischoff wäde, watt mach dä Paps Franziskus do zo denke un watt nit noch all.

Vell Minsche hänge fess en ihre Sorje, em janze Öchel in ihrem Levve.
Vell Minsche kumme us ihrem Alldach jar nit mih erus un hängen off fass met allem Jedöns, watt bei inne un dröm eröm passeet un se off och jefange nimmp.

Mer han em Evanjelium jrad jehoot, dat Jesus öm all dat weiß. Hä well ävver, dat die Minsche sich nit verliere un verfranse em Kleinkrom un dann dä Bleck vür et Levve verliere.

Jesus well dä Minsche sage, dat se all, su wie se sin, beim Herrjott jot opjehove sin; dat se ihm vertraue un sich op ihn verloße könne.

Dat heiß nit, dat domet alles „Fredde – Freud – un Eierkoche“ em Levve es; dat heiß nit, dat em Levve alles jlatt jeiht un nit och düstere Zigge kumme könne.

Wä sich op dä Herrjott enlöß, dä es nit vür allem jefeit. Su heiß et jo en'nem moderne Kircheleed:

**„Sorje quäle und wäde mer zo jroß.
Mutlos froch ich: watt weed morje sin?
Hast un Ihl, Zicknut un Betrieb
nämme mich jefange, jagen mich.
Et jitt Däch, die blieven ohne Sinn,
hilflos sinn ich, wie die Zick dovun Läufe;
Stunde, Däch, Johre jonn dohin,
un ich froch, wo se jeblevve sin.“**

Ävver jrad dann, su beschriev dat Leed wigger, sulle mer wisse, dä Herrjott es uns noh und sorch sich öm uns. Und deshalb könne mer singe:

**„Ming Zick steht in Dinger Hängk;
nun kann ich ruhich sin, ruhich sin en Dir.
Du jiss Jeborjenheit, du kannst alles driehe.
Jevv mer e fass Hätz, mach et fass en Dir.“**

Jottvertraue es kei Laufejonn vür dem Levve;
Jottvertraue es nit nur ene Trus för et Jenseits;
Jottvertraue es dat Wesse: do es ener, dä et jot mer mer meent und well, dat ich jlücklich ben; datt ich Levvenswelle und Levvensfreud han; dat ich jrad och en dä düstere Zigge nit allein ben.

Jottvertraue – dat kann mer nit mache; dat es ene Sprung en et kahle Wasser; dat es e Wachnis, jeden Dach neu;
Do muss mer sich op die Wööd vum Jesus enlöße un einfach jleuve, dat dat stemp.

Vum Wachnis, vum Vertraue verzällt deshalb och die folgende Jeschichte:

En ener Stadt führt ene Seildänzer in schwindelnder Hüh sing Kunsstöckche vür. Zom Schluss die Hauptattraktion: Hä schieb en Schuppkar üvver dat wackelije Seil. Wie hä secher op dä andere Sick njekumme es, froch hä die Zuschauer, ov se et ihm zotraue, die Kaar och widder zoröckzoschiebe. Die Menge klatsch bejeistert Beifall.

Hä fröch ävver noch ens, un widder kritt hä ärch vell Beifall. Dann fröch hä jede Einzelne, dä ungen am Mass steit:

„Sie do, trauen Sie et mer och zo, dat ich die Kaar wieder zoröschiede? „Ävver seecher datt!“, rööf dä zorök un klatscht.

„Dann“, sät dä Akrobat, „dann kummen Se doch erop un setzen sich en die Kaar, dann schiebe ich Sie erüvver!“ -

„Nee, so hatt hä et nitt jemeent, hä wullt doch leever Zuschauer blieve!“

Wä wirklich us singem Levve jett mache well, dä kann nit Zuschauer blieve; dä muss met mache im Hee un Jetz. Dä muss us singer Möchlicheite et Beste mache; dozo hätt uns jo dä Herrjott et Levve jeschenk; dozo hätt uns dä Herrjott uns Senne, unsere Verstand un uns Hätz jeschenk; dozo hätt uns dä Herrjott uns Talente un Bejabunge un uns Fähichkeite jeschenk; un hä hätt uns sing Welt aanvertraut.

Un hä hätt uns zojesaat, dat hä bei uns es un met uns jeiht, durch all Zigge un op alle Wäch.

Mer müsse alsu nit esu dun, als wenn alles alleen vun uns avhängk. Dat genau es jo dat Elend, dat vell Minsche meine un och esu Levve, als wören se die Härre üvver Levve un Dud; als könnte se met ihrer Maach sich alles erlaube; als wöhr alles erlaub. Wä esu denk un esu Levv, dä weed irjendwann erLevve, dat dä Herrjott die Bäum nit en dä Himmel wahße löht.

Wä sich ävver op dä Herrjott enlöht un singe Draum vun ener neue Welt wigger dräump, dä weed erLevve, datt vell Jodes möchlich weed, dat Jewalt un Kreech nie et letzte Wood han dürfe, dat friedliche Revolutione nit opjehalde wääde könne.

Vür mich es et e beeindruckend Zeuchnis, wenn ene Dietrich Bonhöfer em Aanbleck vum eijene Dud noch sage kann:

„Vun jode Mächte treu un stell ömjovve, behööt un jetrüß su wunderbar; su well ich su en Dääch met Üch Levve un met Üch jonn en e neu Johr“.

Öm genau dat Vertraue jeiht et; un wenn mer dat han, wenn mer dat liehre, och em Zeuchnis vun andere Minsche, dann sin un blieve mer op enem joode Wääch.

Zo däm Wääch jehüürt och, datt mer de Fastelovendszick ähns nämme un se bejrieve als en Zick vür Levvensfreud, vür Jesellicheet, vür Laache un Humor, als en Zick, wo uns Sorje ihr Maach verliere un mer spüre: dä Herrjott hätt Jeschmack am Levve un mer dürfe dobei sin.

Uns Welt un uns Kirch bruch uns Zeuchnis, em Bedde un Singe, em Fiere un Danze, em Enstonn vür et Levve un en dä Wertschätzung för andere Minsche, besonders för die, die uns Hölp ärch nüdisch han.

En su ener Aat, ze Levve, ze vertraue un ze jLeuve, weed et Levve fluppe un dä Herrjott an uns sing Freud han.

Loß mer alsu zejje, dat hä sich op uns verlöße kann un mer ihm die Treu halde.

Su kann uns och e kleen Jebätche vum Bischoff Joachim Wanke helfe:

„Här, mach uns Welt un uns Kirch neu –

un fang bei mer aan, domet ich als Chress erkennbar blieve un nit avducke, wenn et jilt Profil ze zejje. Amen.“